

Борімося за справедливість!
Викриваймо зло - переможемо!

Вісник

№ 8(41)
16-30
Квітня
2005 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

Малозахищених

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

СТРАШНО ЗА МАЙБУТНЄ

26 квітня минуло 18 років з того дня, коли на півсвіту розлилася диявольська отрута, яка отруїла тисячі людей на смерть, а ще на сотні тисяч залишила свій страшний відбиток, смертельний слід, що загрожує здоровому майбутньому народу України. Шкідлива радіація внаслідок вибуху на ЧАЕС зробила із здорових людей інвалідів, це у кращому випадку, в гіршому — залишилися напризволяще безліч сиріт, рідні яких були безсилим вижити перед лицем неблаганного, невидимого, але жорстокого натиску радіації. Свідки цієї події, які дивом залишилися живими, про той день і період біди взагалі, згадують, що тоді буяла зеленню весна, молодим хотілося жити, і старшим — жити на благо молодих, ніщо не віщувало трагічного лиха після якого,

вмить яскраві кольори природи зблідли, золотисті, життєдайні колоски пшениці стали отруйними. Радіація, неначе саме уособлення смерті — своєю косою скосила майже всіх жителів Чорнобиля. Та й поза його межами їй теж вдалося замахнутися. Адже скільки років минуло, а люди ще досі розплачуються своїм здоров'ям за раніше зроблені кимсь помилки. І не відомо, чи ці страждання зменшуються.

Федір Добровояк.

Від редакції. Оцінюючи те, як людина сьогодні "освоїла і загнуждала" атом, можна прирівняти до забавки бойовою гранатою в дитячих руках. То хіба винна дитина, що їй дали таку забавку? Дитина — не винна! Але ж ми — дорослі!?

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

1-3 травня ми святкували найбільше свято в житті кожного християнина — Воскресіння Ісуса Христа. Великдень символізує подію, яка своєю сутністю рятує всіх нас. Це Воскресіння Ісуса, який помер і воскрес, чим доказав, що добро перемагає зло, світло перемагає темряву. Тому свято Великодня є найсвітлішим і найщирішим. І своїм світлом осяє душу кожного з нас надією на воскресіння. Освітлює в період посту, коли людина робить жертви, не приносячи ніякого задоволення тілу, тобто споживати тілом мінімум (не для задоволення), аби жити. Це не лише живо-

том, а й усім тілом, що сприймає світ — вухами, очима, відчуттям дотику, язиком. Здавалося б, велика жертва. Та хіба можна порівняти цю з жертвою Ісуса Христа, який переніс пекельні моральні і тілесні муки заради нашого з вами спасіння? Звичайно, ні. Ісус любив усіх на землі. Тож берімо з нього приклад, любимо і поважаймо нашого ближнього, виявимо його у прогріху, пробачаймо усім, хто покався, і цим завоюємо вічне життя не у царстві темряви та пітьми, а в царстві, де панує радість і любов.

Христос Воскрес!!!

Ольга Сачвук

ВАРІАЦІЯ СЕКРЕТАРІВ

В місті Нетішині 28.04.05р відбулася чергова сесія міської ради, передостаннім питанням якої було позачергове переобрання секретаря ради.

Як відомо, Помаранчева революція „з'їла“ секретаря Сіваківського А. Я. і цю посаду зайняв адвокат Буханевич О. М. — боржник перед містом на суму майже 7000 гривень.

Оскільки особливих причин звільнення Анатолія Сіваківського не публікувалося, то можна здогадатися, що треба було владі вірнішого слугу. Зрозуміло, що вірність не усієї влади, а котра наближена до пана Гладуняка. Але так сталося, що пану Гладуняку вдалося висунутися на олімп губернатора і звичайно, що йому там тим більше треба вірні слуги. Тож щойно заступившись на

посаду О.М. Буханевич пішов до Хмельницького. Очевидно, самоорганізація в Нетішині ще йде по Гладуняківськи на стільки свавільно, що в залі на пропозицію знову кандидатури Сіваківського, багато хто відреагував посмішкою.

Помітно було, що самому Анатолію Ярославовичу не до сміху. Можливо, це добра прикмета, якщо йому гідке таке ставлення до нього. Складається враження, що не турботою про місто керувалися, звільняючи його, а грали в кланові карти на темні гроші. Було б добре, якби виборці знали твердо, за що звільняють і кого беруть на їхню голову. Одне радує, що скоро вибори, і що виборці вже вчені, — тож не дадуть себе манити.

Анатолій Войтко

ЗА ЩО ВОЮВАЛИ?

Як і всі, вивчав у школі — знаю: воювали „За Родіну“, „За Сталіна“. Ні того, ні того слава Богу нема, а вояки залишились. Вдумаймося, що вийшло. Сталін і та „Родіна“ не те що непотрібні, — виявилось, що то вороги усіх народів причетних і не причетних до тієї події. Але вояки, котрі за них воювали цього не знали тоді, коли воювали — вони воювали з бідою під назвою „фашизм“, а за що, — хто думав про те „за що?“, того ж, хто думав тоді швидко ізольовували.

Сьогодні ж, уже, хто хоче — розібрався, за що воював. Дехто зрозумів це одразу, після того як його у вороги народу записали за те, наприклад, що в партизанах був, утікши з полону, й таке інше. Але є ті, кому героєм випало все життя бути. То ж як тепер визнати, що воював

не за те, за що мав би? — За нееньку Україну.

Я певен, що більшість скаже: „А хіба від когось це залежало?“

Від когось, мабуть, замало. Бо були окремі борці за нашу країну, і навіть сотні і тисячі, та їх виявилось замало. От тому ті, хто „За Сталіна“, з мовчазної згоди тих, хто щиро воював не за Сталіна не за більшовиків, а за дітей, за батьків, за братів, сестер, за сім'ю, за домівку — зробили ворогами тих, хто не воював „За Сталіна“, „За Родіну“, а воював за свою країну, за матінку Україну. Сьогодні ті, хто й тоді не хотів Сталіна, готові до примирення, а ті, хто спав і бачив Україну російською — вони не примиряться самі, та їх слухать вже гріх.

Іван Висновок

УВАГА!

Борці за демократичну некорумповану владу запрошують Вас на новий Інтернет-сайт (там і електронна пошта) Чорного Списку в Україні — www.blacklist.in.ua, info@pora.org.ua.

Чорний Список в Україні відкрився зусиллями громадськості, яка прагне очищення влади.

Очищення влади — це загальносуспільна справа. Тому відтепер кожен відвідувач сайту може самостійно занести недобросовісних, на його думку, до Чорного Списку, який знаходиться на

сайті www.blacklist.in.ua. єдина вимога — заносити державних службовців до Списку при наявності Вашого обґрунтування та належних фактів.

Інформація Чорного Списку в Україні на сайті www.blacklist.in.ua буде використовуватися при розслідуванні діяльності держслужбовців-фігурантів Списку, які будуть притягуватись до відповідальності.

Разом — очистимо владу.

Бандитам — тюрми!

Матеріали з електронної розсилки ГК ПОРИ

КАЛАЧІ НА ВЕРБІ

Двадцять дев'ятого квітня 2005 року у Славутському міськрайсуді свідком по одній справі слухали голову райдержадміністрації Душнюк Галину Іванівну.

Як бачимо демократія безкомпромісна. При соціалізмі, де б ви побачили у суді першого секретаря КомПартії району? Певне суд би такий у повнім складі на Соловків потрапив, а сьогодні — ось! Що ж такого трапилося? Що то за така справа? Позивач — Гапонюк Василь Костянтинович, відповідач — Юрчук Любомир Гнатівна. Обоє громадські діячі. Василь Костянтинович навіть політик — член місцевої партії УРП „Собор“. Любомир Гнатівна заявляє, що є борцем за справедливість. Обидва активні учасники виборчої кампанії на боці Ющенка. Юрчук Л.Г. була спостерігачем, потім головою виборчої комісії, а Гапонюк В.К. навіть був на Донеччині членом дільничної виборчої комісії. Чому ж суд? Любомир Гнатівна заявила всепримітно (в присутності більше 10 осіб) в штабі В. Ющенка п'ятого січня 2005р., що ніби Гапонюк В.К. отримав гроші від виборчого штабу Януковича, роздавав їх на виборах та агітував голосувати за Віктора Януковича. Василь Гапонюк перепитав її там при людях, чи готова вона підтвердити свою заяву у суді, але Любомир Гнатівна це не зупинило і вона наполягала, що це правда, що й на суді вона скаже те саме.

Звичайно, що така заява, в колі активістів політичного руху не абияк вдарилася по авторитету політичного і громадського діяча в місті і районі — Василя Гапонюка. Адже Василь Костянтинович крім партії УРП „Собор“ очолює ще дві громадські організації.

Отже, за таких обставин — без суду не обійтись. Оскільки керівником штабу Ющенка на ту пору була Галина Іванівна Душнюк, то звичайно, що і вона була свідком цих подій.

Зі слів Василя Гапонюка, в попередніх судових засіданнях непохитна Любомир Гнатівна підтвердила, що вона так сказала, але про джерело інформації заявила, що такого не було. Мовляв, вона так вчинила на підставі давніх неприязних відносин до Гапонюка В.К., тому, що він не надав їй, за її твердженням, ряд послуг (захист її в судах з головним лікарем Славутської ЦРЛ, та не надав приміщення свого офісу для проведення нею семінарських занять). Тепер (у суді), за словами пана Василя, вона стверджувала, що таку інформацію одержувала в штабі Ющенка від керівників штабу: Душнюк Г.І., Ма-

зуркевича О.С. та Рабцун С.К. Очевидно, що такі чутки дійсно були, бо судові давав свідчення і Золотарук В.М., який очолює місцеву партію „Реформи і Порядок“, що і він чув таку інформацію від вказаних осіб.

Виходить штаб Ющенка ніби змовився чи отримав вказівку пустити таку інформацію (якщо її не було насправді). Звичайно, на видумку, що в цьому був зацікавлений Ющенко, ніхто не погодиться, бо у нього в Славуті немає жодного, крім політичного, інтересу. Але, політично, Василь Гапонюк діяв на Ющенка (знову ж, якщо інформація пані Юрчук не достовірна — у цім розбереться суд). Але про те, що то правда, свідчить очевидно: партія УРП „Собор“ і дві громадські організації, які очолює В. Гапонюк в його офісі досить активно (іноді активніше за штаб) діяли в інтересах кандидата в Президенти — В. Ющенка. Проте між Ющенком і штабом є ще одна особа Нардеп України Шандра Володимир Миколайович, а у нього, як відомо, є інтерес в Славуті, бо він місцевий і має, кажуть, тут дещо з економічного інтересу.

З 22 листопада по 2 грудня 2004 року на площі навпроти адмінбудинку Славутського міськвиконкому та райдержадміністрації проводилися акції проти фальсифікації результатів виборів. Свідок Г. показала у суді, що саме там на мітингу почула, як Юрчук Любомир Гнатівна розповідала багатьом, що Гапонюк В.К. отримав у штабі Януковича великі гроші і здійснював агітацію за Януковича, роздавав гроші; що про це вона повідомила під час повторного голосування на виборах 26.12.04р. секретарю дільничної комісії у Спорткомплексі Гордєєву М.В., а той в свою чергу повідомив голову міської організації УРП „Собор“ Бунду О.Г. Проте, в особистій зустрічі з Гапонюком (зі слів самого Гапонюка) Гордєєв М.В. на запитання Гапонюка: де він почув — той, відповів так як і Юрчук Л.Г., — що у штабі Ющенка. Виступаючи у мікрофон на мітингу 15 січня 2005 року (як підтвердив у суді свідок Р.) Юрчук Л.Г. заявила, що деякі люди працювали на Януковича, а тепер подають на мене в суд (тобто на неї). Зрозуміло, вона мала на увазі Гапонюка В.К., бо більше її до суду ніхто за це не подавав.

Отже, вона була переконана що інформація достовірна. Для пересічного громадянина це: за що купила — за те й

продовження на 3 стор.

В наступних номерах “Вісника малозахищених”:

**Перемоги борців за
справедливість**

**Незасуджений
геноцид**

**Народ скаже —
як зав'яже**

**Юридичні
консультації**

ЧВЕРТЬ ГОДИНИ НА ДОЛЮ
ЛЮДИНИ

Марчак Микола Макарович народився в 1903 р. в с. Залісці Дунаєвецького району, українець, освіта вища, член ВКП(б), заступник Голови Ради Народних Комісарів Української РСР. Військовою колегією Верховного Суду СРСР 22 вересня 1938 року М.М. Марчака засуджено до розстрілу. Вирок виконано того ж дня. Реабілітований у 1958 році. З 1989 р. секретаріат ЦК Компартії України підтвердив членство М. М. Марчака в КПРС з 1927р.

Миколу Макаровича заарештували 19 червня 1938 року на дачі ВЦВК і Раднаркому України за ордером №6, виданим того ж дня без вказівки прізвища співробітника НКВС. У правильно оформленому ордері воно повинно бути вказане обов'язково. Тут його не було і, мабуть, тому, що обшук провадився в кількох місцях: у службовому кабінеті Раднаркому, в квартирі №10 на вул. Чудновського (тепер Рєпіна), № 5, на дачі, а для цього потрібен був не один чоловік. У протоколах, які збереглися в справі, зафіксовані вилучені у М.М.Марчака речі і документи: різні посвідчення, військовий білет, розрахункова книжка, партквиток № 1676960, перепустки, профквиток, диплом про закінчення інституту, фотографії, ошадні книжки, акредитив, облігації позики, гроші тощо. На жаль, подальша доля більшості з цих документів невідома. А шкода, бо тут була й автобіографія, і посвідчення про закінчення вузу, і депутатський квиток тощо, які б дали можливість глибше охарактеризувати постать М.М.Марчака, про життя і діяльність якого в Україні майже нічого не знаємо. Шоправда, відомий зарубіжний історик і політолог Р.Конквест знайшов можливість в одній із своїх праць сказати кілька слів про М.М.Марчака (але під прізвищем М.Маршака) як особу, що певний час виконувала обов'язки голови Раднаркому України. 20 червня 1938 року оперуповноважений відділу НКВС УРСР Хромой, розглянувши матеріали (які саме — невідомо, - Є.С.) по звинуваченню М.М.Марчака, 1903 року народження, уродженця с. Залісці Дунаєвецького району, заступника Голови Раднаркому України про те, що він є одним з керівників антирадянської правотроцькістської організації, вирішив заарештувати його. Арештованого відправили в спецкорпус Київської тюрми. Того ж дня прокурор Київського військового округу бригадирськюрис Бурцев санкціонував арешт і утримання М.М.Марчака у в'язниці (так і було в переважній більшості випадків у той час — спочатку кидали у в'язницю, а потім отримували санкцію. - Є.С.). В анкеті заарештованого, заповненій слідчим Безсмертним, підписаній М.М.Марчаком, містяться короткі відомості про його життєвий шлях. Зокрема, вказується, що батьки — селяни-бідняки, мали коня, корову, 1,5 десятини землі, хату (скоріше всього ці дані відносяться до перших років Радянської влади. -Є.С.), бо в час заповнення анкети вони були колгоспниками. Щодо партійності вказано, що він член партії з 1927 року, за національністю українець, громадянин СРСР, перебуває на військовому обліку в Київському міськвійськкоматі як середньотехнічний склад 6-ої категорії. Репресіям радянської влади не піддавався. Не одружений. Брат Михайло Макарович, 1906 року народження, член ВКП(б), працює на Харківському авторемонтному заводі майстром і живе в Харкові, в селищі ХТЗ. Батько Макар Миколайович Марчак, 85 років, позапартійний — в селі Залісцях у колгоспі. В тому ж селі три брати і три сестри, теж — колгоспники. Внизу анкети — підпис співробітника, який її заповнив, без дати. 1 липня той же Безсмертний підготував постанову, в якій зазначено: "...Слідчими діями встановлено, що Марчак був одним з керівників антирадянської терористичної організації і за завданням якої вів широку підпільну роботу в народному господарстві України". З постановою погодився начальник відділення Калужський. Отже, до ра-ніше висунутих проти М.М.Марчака звинувачень додалося нове — "підривна робота в народному господарстві". У подальшому, як свідчать матеріали справи, коло "ворожих дій", а відповідно й звинувачень, ста-вало все ширшим. А це вело до появи нових пунктів з 54-ої статті Карного кодексу УРСР, які передбачали найвищу міру покарання — розстріл.

Після арешту події розгорталися за заздалегідь визначеним УДБ НКВС України планом: покаянні листи на ім'я керівників НКВС України, допити, очні

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автору В.А.Дмитрик Л.А.Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в номері ВМ1(34) від 1-15 січня 2005р.

ставки і т.д. Матеріали подібного роду знаходимо і в справі М.М.Марчака. Та навіть їх неупереджений аналіз свідчить, що вони часто-густо шиті, як кажуть, білими нитками. Слідчі навіть не прагнули того, щоб висунути звинувачення не суперечили одне одному. Дотримувалися головної мети — аби вони були, бо добре розуміли, що до глибокого вивчення матеріалів справа не дійде, а записаного, вірніше, вписаного ними в протокол, буде досить для інстанцій, покликаних разом з ними вирішувати долю людини. Вимогою того часу був єдиний принцип — репресивний конвеєр не повинен давати збоїв, його завдання — не помічати дрібниць, другорядних моментів, а вести справу до найтяжчого покарання, підкріпленого зізнаннями, вирваними у заарештованих будь-якими засобами. Так було і з М.М. Марчаком. 20-го червня, на другий день після арешту, в листі на ім'я Наркома внутрішніх справ України О.Г.Успенського він, зокрема, пише: *“Будучи заарештованим, я вирішив, що не потаю від вас про всі свої злочини, здійснені мною проти партії і радянського народу”*.

Цей лист зберігся не в оригіналі, а в копії, надрукованій на машинці, сторінки якої мають не дуже чіткий підпис М.М.Марчака. Зрештою, на це можна було б не звертати увагу, коли б не одна істотна деталь. В протоколі допиту, датованому 16 липня, теж передрукованому на машинці (дата поставлена червоним олівцем), слідчі — начальник відділення Калужський і помічник начальника відділення Друшляк — поставили М.М.Марчаку одним із перших запитання: *“На ради допитів він вперто відкидає звинувачення в антирадянській діяльності”*. Як же можна поєднати це з чотирнадцятьма зізнаннями 20 червня? Чи було воно взагалі? Адже минув майже місяць з дня арешту і часу появи цих двох свідчень. Чому М.М.Марчак після написання “покаянної” заяви на ім'я Наркома майже місяць вперто відкидав звинувачення не свою адресу? Щось тут не в'яжеться в слідчих! Наступні рядки протокольного запису допиту 16 липня до деякої міри пояснюють таку поведінку заарештованого і дають підставу для висновку: текст цього “покаянного” листа був написаний не тим, чий підпис стоїть під ним, а іншим, і ним міг бути тільки слідчий. Продовжуючи вказане вище запитання 16 липня, слідчі стверджували: *“Вам пред'явлені матеріали слідства, в яких ви викриваєтесь як учасник право-троцькістської організації вашими стільниками. Вчора в камері тюрми ви намагалися покінчити життя самогубством. Як сполучати запевнення в тому, що ви чесна радянська людина (не могла же ця людина в перший день арешту визнати себе ворогом! - Є.С.) із спробою здійснити цей ворожий антирадянський акт (підкреслено в протоколі. - Є.С.). Розцінювати це як спробу ухилитися від відповідальності за здійснені злочини не можна. Ви бачите, що викриті до кінця. Починайте давати свідчення про вашу антирадянську роботу”*. Яку ж відповідь вписали слідчі в протокол? М.М.Марчак: *“З цим наміром я сам сьогодні (а не 20 червня. - Є.С.) і прийшов на допит”*. А нижче дуже промовиста фраза, на яку слід звернути особливу увагу: *“Я далі не в змозі боротися з слідством, (підкреслено в протоколі. - Є.С.) Вчора, знаходячись в тюрмі, я вирішив піти на останній ворожий акт (!), котрим хотів відрізати слідству можливість повного викриття мене і учасників право-троцькістського підпілля, з якими разом я діяв”*. При перекладі протоколу з російської на українську мову ми дотримуюмося його викладу, зберігаємо його стиль. Однак, це не заважає єдино правильному висновку з наведених вище речень: М.М.Марчак протягом майже місяця рішуче відкидав Необгрунтовані звинувачення. Бо як чесна людина, не міг взяти на себе цей тягар, погодитися з тим, що він — ворог влади, яка висунула і підняла його на відповідальний пост заступника Голови уряду. Більше того, ми маємо всі підстави ствердно поставитися до ви-

мушеної і разом з тим відвертої заяви М.М.Марчака про те, що він далі *“не в змозі (в протоколі — “не в силах”. - Є.С.) боротися з слідством”*. Слідчі зробили все від них залежне, щоб вибити з нього бажані їм свідчення. Адже стосовно М.М.Марчака, як і тисяч інших політичних в'язнів, в ході слідства застосовувалися нелюдські заходи: катування, побої і т.п., дозволені не тільки керівництвом НКВС, а й найвищою партійною інстанцією — ЦК ВКП(б). *“ЦКВКП(б), — говорилося в телеграмі, надісланій секретарям обкомів, крайкомів, ЦКнацкомпартій, наркомам внутрішніх справ, начальникам управлінь НКВС, — роз'яснює, що застосування фізичного впливу в практиці НКВС було допущено з 1937року з дозволу ЦК ВКП(б)...”*.

Протокол одноденного допиту (!), надрукований на 73-х сторінках, переконливо засвідчує, що майже місячна “обробка” М.М.Марчака довела його не тільки до спроби самогубства, а й до морального і фізичного виснаження, зробила людиною, “готовою йти на будь-які зізнання”. Це, власне, й потрібно було катам-слідчим. Ось подальший запис запитань і відповідей на допиті 16 липня.

“Запитання: - Розпочинайте давати свідчення.

Відповідь: - *Я до дня арешту був одним з керівних учасників правотроцькістського підпілля на Україні, що проводило боротьбу проти ВКП(б) і ставило своїм завданням підготовку і здійснення в СРСР державного перевороту (ось ще один новий відтінок “звинувачень”. - Є.С.).*

Запитання: - З якого часу ви почали вести антирадянську роботу?

Відповідь: - 3 1934 року.

Запитання: - Ви знову намагаєтесь говорити неправду. Ми не дамо вам приховати жодного кроку з вашого злочинного життя. На шлях боротьби з партією ви стали значно раніше.

Відповідь: - *Мені здавалося, що слідство цікавиться останнім періодом моєї антирадянської діяльності і тому назвав 1934 рік. Взагалі ж антирадянську роботу я почав вести з 1928 року, будучи студентом Київського інституту народного господарства. Запитання:* - *Ось з цього й починайте.*

Відповідь: - *До вступу в інститут, в 1927-28рр. я працював секретарем, потім заступником голови Дунаєвецького райвиконкому на Кам'янець-Подільщині. Вже в той час у мене з'явилися праві настрої і незгода з партійною лінією наступу на капіталістичні елементи міста й села. Я був незгодний із заходами боротьби з куркульським саботажем, з викачуванням надлишків у куркульсько-заможної частини села. Я захоплювався бухарінською теорією затухання класової боротьби і мирного вросання куркуля в соціалізм, вважав її єдино правильною і надто негативно ставився до боротьби партії проти цих бухарінських поглядів”*.

Отже, співробітник відділу держбезпеки НКВС України, який допитував М.М. Марчака, а ним був на цей раз заступник начальника відділу Павличев, міг бути цілком задоволеним. Зламаний в'язень дав потрібні йому зізнання. Однак, немає чіткості в одному нюансі: скільки він витратив часу на допит, бо машинописний протокол налічує, як вказувалося вище, 73 сторінки? Відповідь може бути одна: його підготували заздалегідь, надрукували і примусили М.М. Марчака підписати. Підтвердженням цього може бути й та обставина, що у справі немає оригіналу. Довжелезний протокол, у фальсифікації якого можна не сумніватися, зафіксував різні аспекти “ворожої” діяльності М.М.Марчака. Але хотілося б звернути увагу на один момент. 21 червня у власноручно написаній заяві на ім'я наркома внутрішніх справ України Микола **Макарович повідомляв:** *“На початку червня цього року мені стало відомо від Чубаря Т.Я., що проти нового керівництва ЦК КП(б) У готується терористичний захар. В розмові зі мною Чубар Т.Я. скаржився на те, що його не обирають до Верховної Ради УРСР і що він — Чубар та Максимець (відповідальний працівник ЦК КП(б)У, зав. особливим сектором. -Є.С.) готують захар. Хто реш-*

та учасників, він не сказав. Я мовчки погодився з цим.

Мені особисто брати участь у захару він не пропонував, оскільки із-за поганого зору я не вмію стріляти”.

Здавалося, що все зрозуміло: хтось йому щось сказав. Але слідчий повернув справу так, що примусив М.М. Марчака поставити на допиті 16 липня підпис, яким стверджував, нібито він зголосився бути виконавцем “терористичного акту”. Далі в протоколі читаємо: *“Тоді ж я запропонував Чубарю відмовитися від залучення інших людей, оскільки вирішив взяти на себе особисто виконання терористичного акту проти Хрущова. Акт вирішили здійснити під час обласної партійної конференції на початку червня 1938р. ...Стріляти в Хрущова повинен був я і, на випадок невдачі, Максимець. Однак, і на цей раз не вдалося довести до кінця свої терористичні плани: за кілька днів до початку конференції був заарештований Максимець, а в день відкриття конференції — 31 травня, заарештували Чубаря”*. Ось такими завзятими “терористами” намаював слідчий М.М.Марчака і Максимця, не звернувши уваги ні на написану першим 25 червня заяву на ім'я наркома внутрішніх справ, ні на вказаний у ній факт, що він стріляти не вміє, і на те, що вписав у протокол час проведення конференції — червень 1938 року, відкриття якої було призначено на 31 травня. Дрібниці, здавалося б, однак вона коштувала життя, підводячи винуватця під відповідну статтю Карного кодексу, яка передбачала міру покарання — розстріл. Знесиленого М.М.Марчака слідчі не чіпали до 25 липня, тобто дев'ять днів. Задоволені його “зізнаннями” в тому, що він один з керівників правотроцькістської організації, організатор майбутнього замаху і виконавець терористичного акту проти першого секретаря ЦК КП(б)У, вони взялися за поповнення арсеналу звинувачень щодо його антирадянської діяльності на попередньому місці роботи — ХТЗ. Їм вже було відомо, що директор заводу П.І.Свистун за особистим розпорядженням О.І.Успенського 26 травня 1938 року був заарештований і з “спеціальним конвоєм відправлений до м. Москви”. На допитах, які провадилися за тим же сценарієм, що й у Києві, П.І.Свистуна звинуватили в тому, що він активний учасник антирадянської змовницької організації і старий український націоналіст. П.І.Свистун на це відповів: *“Я категорично заперечую свою провину у пред'явленому звинуваченні. Ніякої антирадянської боротьби проти партії і Радянського уряду я не вів. Ніколи я троцькістом не був, а також не вважав себе націоналістом”*.

Слідчим вдалося зламати П.І.Свистуна. 28 липня 1938 року його було засуджено до розстрілу і тільки в 1956 р. Військова колегія Верховного Суду СРСР, визнавши, що справу було сфальсифіковано, скасувала вирок “за відсутністю складу злочину”.

М.М.Марчак, який кілька років працював з цим видатним господарником, на черговому допиті 25 липня 1938 року, змушений був засвідчити, що одержував від нього завдання. Ось витяг з протоколу.

“Запитання: - Слідству відомо, що ви особисто отримали від Свистуна завдання вивести завод з ладу на випадок війни. Розкажіть про це.

Відповідь: - *Завдання вивести завод з ладу я дійсно отримав від Свистуна в 1935 році. Свистун говорив мені, що я повинен для виконання цього завдання зв'язатися з учасниками організації: Хмарою — начальником ковальського цеху, Цвиґелем — начальником штампувального майстерні ковальського цеху, Драполоком — начальником планового відділу і виробити план організації виведення з ладу заводу у випадку війни і розподілити обов'язки. Ми домовилися про те, що Хмара повинен організувати вибух на ТЕЦ для того, щоб припинити подачу електроенергії заводів, Цвиґель повинен висадити в повітря термічне відділення ковальського цеху, Драполоку було доручено організувати диверсійний акт на головному конвеєрі, щоб припинити складання тракторів. Я взяв на себе зобов'язання, крім загального керівництва по виведенню заводу з ладу, організувати вибух в інструментальному цеху”*.

продовження у наступному номері

Відомо, що в Україні постанала гостра проблема організованої злочинності та корупції. В зв'язку з цим був проведено громадські слухання у чотирьох регіональних центрах України. А саме: Харкові, Дніпропетровську, Чернівцях та Херсоні. Ми були присутні на конференції у м. Чернівці, яка проходила 18 квітня цього року. Тема громадських слухань „Причини корупції в Україні та шляхи її подолання”. Ініціаторами серії регіональних слухань були Комітет ВРУ з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією, Програма сприяння парламенту України Університету Індіани, що впроваджує Програму демократичного становлення парламенту України АМР США за участю Центру освітніх реформ. Мета кожного слухання – проаналізувати причини та знайти шляхи подолання корупції в Україні, залучивши до дискусії регіональні неурядові організації (НУО) та їх експертів. Підсумком слухань стане проведення слухань у Комітеті ВРУ та підготовка законопроекту „Про засади запобігання та протидії корупції в Україні. Програму сприяння парламенту Університету Індіани представляли Фред Бредлі, Едурд Рахінкулов, Віктор Шишкін та Юрій Шкарлат.

Відкрив слухання Фред Бредлі – директор Програми сприяння парламенту України університету Індіани. З вступним словом виступив Володимир Стрито-

ГРОМАДСЬКІСТЬ ПРОТИ КОРУПЦІЇ

вич – народний депутат України, Голова Комітету з питань боротьби з організованою злочинністю та корупції, член фракції „Наша Україна”.

На слуханнях виступали представники громадських організацій (ГО). Чернівецький міський Центр захисту приватних підприємств малого бізнесу – голова правління центру Ігор Кухарчук з „Програмою протидії корупції на Буковині”. Івано-Франківський обласний громадський антимонopolний комітет-співголова організації Володимир Ротару з темою „Правові механізми забезпечення прозорості дій влади”.

Коаліція ГО „Партнерство за прозоре суспільство” міста Кам'янець – Подільський – координатор коаліції, радник міського голови з питань захисту прав підприємців з темою: „Головні напрямки формування прозорих механізмів розвитку підприємства”.

Міська ГО „Центр розвитку м. Борщів” – член ГО Андрій Русенко з темою „Боротьба з корупцією в правоохоронних органах та органах місцевої влади (досвід Борщівського району)”.

Учасником ГС був і голова ради

ЗБЗС(правозахисна НУО – територія діяльності Хмельницька та Рівненська області з центром у м. Нетішині) Анатолій Войтко.

Він виступив із пропозиціями подолання корупції. Зокрема змінити порядок обрання суддів у ВРУ. Щоб ВРУ не слухала справу про призначення судді до отримання результатів розгляду кандидатури в місцевості, де працює і проживає суддя – кандидат. Усі негативні відгуки про суддю-кандидата мають бути публіковані в місцевих ЗМІ і обговорюватися протягом півроку. Прокуратуру громадський правоохоронець малозахищених назвав невиліковно корумпованою і запропонував ліквідувати цю структуру. Натомість створити інші Європейського типу. Слідство – організувати окремим, нікому не підкореним, підрозділом і мати громадських детективів. А контроль дотримання законів передати юстиції і громадськості.

Він сказав, що якщо навести порядок в судді і так реорганізувати прокуратуру, то решта правоохоронців і чиновників влади будуть в руках праведного правосуддя. Крім цього вони будуть і підконтрольними гро-

мадськості, а тому не зможуть бути корумпованими. На думку Войтка

Будь-який суд, прокуратура, інший правоохоронний орган, чи орган виконавчої влади, в якому за рік прийнято більш як три незаконних правових актів – повинен бути автоматично відсторонений від роботи керівник органу. Відповідно повинні відсторонюватися керівники підрозділів та окремі службовці. Аналогічні справи тим, в яких виявленні порушення, повинні бути ревізовані службовим розслідуванням, а проти чиновника, що тричі порушив закон, повинна порушуватися кримінальна справа за зловживання службовим становищем.

Подібні ГС пройшли раніше в Дніпропетровську, Харкові, Херсоні. На жаль, Полісся, Поділля і Закарпаття не слухалися. Вірогідно, у деякого склалося враження, що у цих регіонах вже корупції немає. Але це далеко не так. Адже не випадково саме в цих регіонах виникли ГО, що щиро борються з корупцією. Саме вони мають досвід успішної боротьби і напрацювання перемог навіть в умовах утисків і переслідування. Шкода буде, якщо ВРУ не почує і не скористається цим суто українським досвідом перемог над корупцією в Україні, який, з певністю можна сказати, підійде і будь-якій іншій країні пострадянського простору.

Надія Задума

ДОВГІЙ ШЛЯХ ДО СПРАВЕДЛИВОСТІ

севич; філолог, учитель, публіцист, фольклорист Ярослав Гамза; юрист, правознавець Левко Григорович Лук'яненко; поет Ігор Бондар, публіцист Михайло Гачинський, поет Ігор Копестинський та ін.

Згадую усіх 16, що передчасно віддали свої життя на вітер України, про яких є написані мною нариси, і тих, невідомих минулих олігархічних комуно-капіталістичний, влади, яка невдалим замахом на їхнє життя, зробила їх довгими інвалідами. Саме до постраждалих від свідомо й навмисно вчиненого автофізичного злочину кумівської системи, належить і автор. Про замах влади на моє життя, у той злочасний сльотавий день 8-го листопада 2001року, постійно нагадує біль понівечених ніг, лівого бедра і нижнього ребра... У пам'яті закарбувалася: з нетішинцем, колегою по духу і перу ми йшли узбіччям дороги Старого Кривина... І раптом ззаду щось сильно вдарило по ногах. Якесь невидима сила обернула мене на 180° і я сильно вдарився лівою скронею і бровою об легковик, й одразу ж світ мені почорнів... Хтось певно викликав з міста машину швидкої допомоги й мене відвезли непритомного, без свідомості в нетішинську міську лікарню, де після воскресіння з мертвих мусив пролікуватись півроку. У кінці березня 2002 року повернувся додому інвалідом... на милицях. Та так і лишаюсь непридатним до фізичної праці. І не дивно, що досі в не правовій державі, за Незалежність якої борюся, нанесені підкупним злочинцем-силовиком фізичні, моральні і матеріальні збитки так і лишаються невідшкодованими, бо нема кому притягнути злочинця. Дідича до відповідальності по Закону й судити – хабарі залагоджують все. Справу злочинну, хоч про це й не розписали у славуцькій і нетішинській пресі письменники, публіцисти, журналісти, – усі, кому болить чуже горе, кому не байдужа моя доля...

З власного досвіду знаю, що у друкованих рядках – одвічні... чари! Якщо ті рядки правдиві. Але як їх передати нинішнім молодим людям і майбутнім по-

колінням, хай хоч і грекам українського походження, коли ще й сьогодні деяким чистописам події новітньої історії на місцях „не підходять” для друку, а на видання їх книжкою бракує коштів? Отож знаю і те, що чари заборонених плодів завжди солодші і корисніші від офіційно дозволених, – ще й сьогодні мої деякі творчі плоди читачі смакують в рукописах, переписуючи і передаючи з рук у руки цікавим...

А поза як, Лицарям Волі, – послідовником ОУН.-УПА, правозахисником дорога до Волі, здобуття Незалежності України не була вишиванкою, а стелилася колючим терном у психушки і лабіринти чекистських казематів, звідти бігла на чужину, у віддалені советські в'язниці і концтабори, на каторгу. Звідти не всі повернулися живими на рідну українську землю предків, до своїх родин. Дехто з них лишився навечно в дикому краю вічної мерзлоти імперії зла СРСР. Згадуючи тих обездолених невиліковних закатованих чужинцями і яничарами із собачою службою, за ласий шмат ковбаси, мені пригадується мій шлях на мою Голгофу, шлях зарваний катями за правильно виконаний обов'язок щирого порядного Українця... і здається, що я вже був загребаний у тій вічній мерзлоті Заполяр'я, та тільки завдяки милосердному Богу, який несподівано послав щасливий „випадок”, описаний мною у реалістичній життєписній повісті „Сповідь”, в новелі „На Голгофу”, чудо-дивом лишився живим.

Теж завдяки Господу Богу, що змилосердився над нашим бідним українським народом і послав Лицарям Волі, вірним Синам і Дочкам відвагу й мужність, Україна здобула Незалежність. Але й тоді, святкуючи, Лицарям Волі ніхто не підносив ні хліб-сіль на вишиваному рушнику, ні квітів, ба, навіть не вітали словами З Перемогою Добра над Злом, ніби Незалежність прийшла подарунком від „барського столу”. Советська Москва так змосковщила, знедолила українців своїм кремлівським караулом і билком яничарської терниці, що вони і до сьогодні вже не вони. У великої частини з них атрофувалося те людське благородство, що зветься національною свідомі-

стю. Відтак Незалежна наша держава досі є неправовою державою... тому нам лежить торувати ще довгий шлях у боротьбі за Справедливість.

Вельми прикро, що порядних Людей, українців, революціонерів сьогодні не тільки не зауважено добрим словом пошанівку, але зневажено їхню національну і просто людську гідність владою на місцях, оскільки їм, літнім пристарілим самотнім не приділяється належної опіки, уваги. Вони, особливо інваліди, не мають прав за які боролися, принаймні на пільгове забезпечення паливом, проведення газу (голубого палива), проїзд у державному транспорті (автобусі), проведення телефону і ін. І так, Люди згаданої категорії живуть у страшній убогості, вельми бідують. І це в час, коли ті, що вели справжню війну супроти Незалежності України – отримують солідні персональні пенсії, живуть у царських палацах-котеджах з усіма побутовими вигодами, мають авто, дехто і по два, дачі, в пишнотях жирують й розкошах, ще й користуються пільгами... Звідки усі ті блага у них? За чий кошти? І це структурні чини і чинущі називають справедливістю, верховенством права. Звісно, не всенародного права, а катівського і собачого, звіриноного... Пора вже мати усім... людське сумління і благородство та честь!.. Тільки тоді дійдемо до всенародної Справедливості, держава стане правовою, і зживемо усі щасливо в любові, злагоді і добробуті!

Владаючо неба і землі людини дане право самій себе оцінювати, порівнюючи якість свого дієвого життя з якістю життя іншої людини – сусіда, односельців, знайомих. Правильно здійснюючи використання своєї ролі на рідній землі, для цього й покликаний Богом на цей недовічний світ, щоб удосконалювати його, робити кращим, своїм подвигом в ім'я Вітчизни, я дійшов до доброго успіху, слави. Вартісне, правильне Використання своєї ролі затаєне у творчому умінні правильно орієнтуватися в часі епохи і користуватися ним в обставинах, ситуаціях. І це вартісне виконання свого обов'язку робить людину Патріотом. Воля – це щастя, блаженство якого піднімає тонус почуттів до праведного життя.

Микола Середа

продовження, початок на 1 стор. продала. Але пані Юрчук – не пересічний громадянин, а громадський діяч, який має знати, що недостовірну інформацію розповсюджувати заборонено, що її треба перевірити, що, захищаючи будь-які права, не можна порушувати права інших.

Автор цієї публікації був у судовим засіданні 29.04.05р., і сам чув, як Галина Іванівна Душнюк стверджувала, що чула про те, що Гапонюк В.К. брав гроші від Ляшок Олександра Васильовича керівника міськрайонної служби “Ветеринарної медицини” для дітей-сиріт на проведення благодійного святкового ранку до дня “Святого Миколая”. Надав суду Гапонюк В.А. копію списку осіб, які жертвували дітям сиротам для проведення свята „Дня Святого Миколая”. Двадцять добрих людей дійсно здали Гапонюку від 2 до 50 гривень у т.ч. є й прізвище тієї посадової особи. Але до чого тут Янукович? У додатковому інтерв'ю газеті ВМ Галина Іванівна заявила, що для дітей-сиріт не гріх просити гроші і в Януковича.

КАЛАЧІ НА ВЕРБІ

Он воно як! То чого ж отак про це й не розповісти? Чому пані Юрчук розповідає інше? Звідки Юрчук Л.Г. взяла оте, що роздавав гроші? Що агітував за Януковича? – Нема! Хтось неправду каже? Адже Юрчук Л.Г. стверджує, що чула в штабі, а штаб каже, що говорив інше. Тут або шановна Галина Іванівна недогорує, або ж пані Любов Гнатівна додала до почутого від себе. Певне, суд з цим розбереться, але вже є очевидним намір очорнити Гапонюка В.К.. Хай читач не подумав, що автор „відбілює” Гапонюка В.К. – розділяє думку про те, що просити в чорта хліба для дітей – добре. Це не зовсім так, але й те, що мають бути всі святами уже сьогодні – це теж неправильно. Дасть Бог – будуть. Проте й Христос захистив учнів, які колося крали й споживали. Тобто просити чи не просити гроші Гапонюку В.К. (навіть від штабу Януковича) – це окрема тема. Але Василь Гапонюк, як громадський діяч, про-

сив гроші не в штабі Януковича а в Ляшка О.В. керівника міськрайонної служби “Ветеринарної медицини” і виявляється, що він це робить сьомий рік поспіль щорічно. Про це авторам розповсюджуваної неправди могло бути відомим (при бажанні, звичайно), а можливо вони це й добре знали, але все ж ганили Гапонюка В.К.. Отже, це ще одне свідчення, що був намір очорнити.

Проте, суд наш після Помаранчевої революції, праведний – розбереться де правда, а де „Хфеська бачила як ростуть калачі на вербі”.

Від редакції. Нам відомо, що Л.Г. Юрчук несправедливо поводиться із ЗБЗС.

Вона двічі телефонувала міжнародній організації грантодавач, завдяки допомозі якої ЗБЗС має необхідні обладнання, видавала газети – про те, що з тією, що отримує організація допомоги, їй нічого не перепадає, що їй обіцяли зарплату, але не платять, що вона працює на організацію безкоштовно. Ця пані не розуміє, що ГО

– неприбуткова і що якщо ГО хоче існувати, то її члени повинні думати як із внесків чи із доходів від статутної діяльності зробити організацію життєспроможною. За час своєї праці в ЗБЗС вона не платила внесків і не дала ні копійки від статутної підкреслюю законної діяльності. Вона використовує обладнання ЗБЗС, яке їй дали на конкретну роботу, тепер вимагають повернути, але вона не підкоряється. Є інформація, що вона діяла від імені ЗБЗС не узгоджуючи свої дії із радою ЗБЗС, а це теж її обов'язок згідно статуту ЗБЗС. Як бачимо – справедливістю від неї не пахне.

На черговому засіданні ради ЗБЗС буде поставлене питання про виключення Юрчук Л.Г. з членів ЗБЗС.

Голова ради ЗБЗС Анатолій Войтко

Увага

До громадян і організацій, які співпрацюють з Юрчук Л.Г., як із членом ЗБЗС. Прохання не вважати, що вона працює від імені ЗБЗС чи в інтересах ЗБЗС.

Юридична консультація

ПЕРЕРАХУВАННЯ ПЕНСІЇ ВЕТЕРАНІВ

Чи має право військовий пенсіонер, ветеран Великої Вітчизняної війни, на перерахування раніше призначеної йому пенсії за різні періоди з урахуванням 100-відсоткової надбавки, введеної Указом Президента України № 173/2002 від 23 лютого 2002 року, премії та надбавки за безперервну службу згідно з Указом Президента України № 389/2003 від 5 травня 2003 року?

Згідно з п. 2 Прикінцевих положень Закону “Про внесення змін до статті 43 Закону України “Про пенсійне забезпечення військовослужбовців...” від 15 червня 2004 року встановлено, що особи, яким раніше призначено пенсії відповідно до Закону “Про пенсійне забезпечення військовослужбовців...” і які не віднесеш у встановленому законом порядку до ветеранів війни, відповідний статус яких їм надано за участь у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр., мають право на перерахунок пенсій з урахуванням Закону “Про внесення змін до статті 43 Закону України “Про пенсійне забезпечення...” та виплату 100 відсотків перерахованої пенсії з 1 січня 2005 року.

Крім того, згідно зі ст. 63 Закону “Про пенсійне забезпечення військовослужбовців...” призначена

йому пенсія перераховується з підвищенням грошового забезпечення відповідних категорій військовослужбовців.

Законами “Про внесення змін до статті 43 Закону України “Про пенсійне забезпечення військовослужбовців...” та “Про державні гарантії соціального захисту військовослужбовців, які звільняються із служби у зв’язку з реформуванням Збройних Сил України, та членів їхніх сімей” підтверджено правомірність включення в розрахунок пенсії премії.

Указом Президента України “Про посилення соціального захисту військовослужбовців...” установлено військовослужбовцям, щомісячні надбавки у розмірі 100 відсотків грошового забезпечення (окладів грошового забезпечення та надбавки за вислугу років), а Указом Президента України № 389/2003 від 5 травня

2003 року “Про надбавки військовослужбовцям... за безперервну службу” передбачена виплата військовослужбовцям і цієї надбавки. Отже, премія, щомісячна 100-відсоткова надбавка та надбавка за безперервну службу є додатковими видами грошового забезпечення, з якого повинен обчислюватися розмір пенсії військовослужбовцям.

За змістом ст. 24 Конституції України рівність громадян, зокрема військовослужбовців, перед законом полягає й у їх рівному праві на соціальний захист, гарантований статтями 17, 46 Конституції України, а тому військовослужбовці, які займали рівні за штатною категорією посади, мають однакове військове звання, кваліфікацію, науковий ступінь і вчене звання, тривалість та умови проходження служби і не відрізня-

ються за іншими ознаками, отримуючи однакову за видом пенсію, повинні мати й однаковий її розмір, який не може залежати від часу виходу на пенсію. Наявність такої диспропорції у розмірах пенсій військовослужбовців, звільнених зі служби в різні часи, по суті, є ущемленням у правах одних військових пенсіонерів порівняно з іншими.

З урахуванням викладеного, військовий пенсіонер, ветеран Великої Вітчизняної війни має законне право на перерахування раніше призначеної йому пенсії з урахуванням 100 відсотків надбавки, введеної Указом Президента України № 173/2002 від 23 лютого 2002 року, премії та надбавки за безперервну службу, передбачених Указом Президента України № 389/2003 від 5 травня 2003 року, без будь-яких обмежень.

СТАТУС ПОТЕРПІЛОГО

Чи може особа, що працювала протягом кількох місяців на території зони посиленого радіологічного контролю у м. Славутичі протягом кількох місяців у 1986 році, претендувати на отримання статусу потерпілого внаслідок Чорнобильської катастрофи?

Відповідно до статті 11 Закону “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” до потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи відносяться особи, які постійно проживають або постійно працюють чи постійно навчаються на території зони посиленого радіологічного контролю, за умови, що вони станом на

1 січня 1993 року прожили або відпрацювали чи постійно навчалися у цій зоні не менше чотирьох років.

Таким чином, захворювання такої особи Міністерство праці та соціальної політики України вважає загальним захворюванням, а не таким, що пов’язане з впливом іонізуючого випромінювання внаслідок Чорнобильської катастрофи, тому така

особа не має права на отримання статусу потерпілого внаслідок Чорнобильської катастрофи.

Від редакції. Важко втриматися, читаючи такий закон, від коментарю. Адже багатьох, хто не кілька місяців, а лише кілька днів перебував на тій території — вже в живих немає. Оце наглядний приклад, як держава, в угоду во-

кількість постраждалих від катастрофи.

В Японії до сьогодні рахують жертви атомного бомбардування Хіросіми і Нагасакі. Там катастрофа менша Чорнобильської більш як у 400 разів. Але навіть до законодавців це, ще не дійшло.

Підготував рубрику до друку Добровольський Олександр

28.04.05р відбулася чергова квітнева рада Нетішинської міської ради. Про те, що відбувалося як завжди, повідомляють інші засоби масової інформації (ЗМІ). Ми ж з серії “Не як завжди” публікуємо, як на сесії слухали заяву громадянина Бурмича Олексія, який викрив недоліки, що тривожать мешканців будинку, в якому він живе, але (за його словами) це стосується і всього міста. Зокрема він розповів депутатам про те, що пів на дев’яту вечора діти дивляться на телеканалі “Інтер” те, що й дорослим дивитися гріх. Навів приклади. Але депутатам стало смішно. Дехто навіть висловив здивування, мовляв, а що в тім поганого? Проте, що цьому дивуватися? Якщо для того, щоб в школах впровадити викладання дітям святого, треба питати дозволу “батьків”, а от щоб дітям вульгарщину показувати в телевізорі так — ні. О.Бурмич розповів, що домагався від колишнього секретаря Буханевича О., щоб той зайнявся “барделем” (так називає він кафе-бар, в Універмазі, але не отримав навіть відповіді. О. Бурмич просить, щоб хоч раз на місяць робили опитування думки пересічних про

ЗВІДКИ В МІЛІЦІЇ МІЛЬЙОНЕРИ

прокурорів, міліцію, суддів і взагалі про всю владу. І публікувати. Але депутати зробили вигляд, що його не зрозуміли. На наш погляд, ця ідея є толковою і ми пропонуємо бажаним громадянам робити такі опитування, а ми публікуватимемо.

Турбувався Олексій Бурмич і про виділення ліків інвалідам, онкохворим тощо. На це керівник лікувального закладу, м. Нетішині пояснив, що кошти є з державного бюджету і ХАЕС виділила на ці цілі. Суми Валерій Анатолійович не називав, але просив не “натискати” на лікарів, бо всім не вистачить. Було б добре, якби до цього (до розподілу коштів серед інвалідів) долучили громадськість. Ні, не ЗБЗС, а от таких, як Бурмич, самих інвалідів, чи їхніх представників, з Церков взяти толкових людей, створити постійну, а краще й не постійну комісію з розподілу і опублікувати принцип розподілу. Оце було б по-європейськи. Щоправда, пан Дядинчук заявив, що у виконкомі вирішуватимуть, як діли-

ти — це теж добре. Але ж, коли зацікавлені ділять — чесніше виходить.

Порушив пан Бурмич питання нікудишніх вікон та дверей у давніших будинках. Запитував: хто це буде вирішувати? Депутат Мельничук І. В. промовчав. Чи тому, що вже не керує ЖКО, чи сказати нічого. А з лічильниками взагалі цікаво вийшло, один про індики, другий про кури дикі. Олексій Бурмич говорив про лічильники води, просив німечним поставити їх у кредит, залежно від спроможності мешканця, а пан Мельничук відповідав йому про електролічильники, мовляв, тисячі вкрадено. І дійсно на паперах зникли.

Але ж насправді, — якщо їх і крали, то по одному, і якби не сприяти цим крадіжкам, то було б їх одиниці, а не тисячі. Взагалі то, це цікава заява. Адже будинків у місті менше сотні. У жодному не було випадку, щоб й десяток вкрали. Навпаки, наприклад там, де я живу не чув взагалі такого

випадку. Де ж набралось вкрадених півтори тисячі?

Те, що вкрадені — сумніву не підлягає, але яким чином і хто той злодій? Цікаво, що з цього приводу скажуть прокурор і міліція.

Багато розповідав пан Бурмич з того, про що депутати мовчать. Наприклад, про дозвілля наркоманів у Нетішині. Каже, що говорив з міліцією і ті кажуть, що до суду надають матеріали, але суд не судить. Знову ж — не важливо, хто не працює: чи міліція так матеріали готує, чи суд так судить, але доречі, факт, що результату нема. Знову ж правоохоронним комітетом, здається, той самий пан Буханевич керував. Мабуть, за це його пан Гладуняк до області забрав. Там, напевне, не лише кабінет, як тут для адвокатування у свою кишеню — за державні дасть, а й квартиру. Від того, як матюкаються на вулицях Нетішина, пан Олексій Бурмич пропонує зарплату правоохоронцям платити, каже, мільйонерами стануть.

Я б запропонував, з міліції брати за шкоду тим, хто не хоче чути матюків — то підуть з торбами, а ми будемо мільйонерами.

Іван Висновок

Посміємось з себе щоб з нас не сміялися

Розмовляють два сусіди один говорить:
— Я збираюсь зробити соковижималку, вже й гідравлічний прес придбав.
другий відповідає:
— Хто гідравлічним пресом вижимає, з головою треба.
— А хіба ж головою можна так притиснути?

(З обяви)
“М’ясокомбінату потрібні в цех по розділці кролів — вбивці і шкуродери”

(Із зобов’язання взводу ДАІ)
“Підняти на 10 відсотків показник нетверезих водіїв”

(З протоколу)
“Біля дверей сліди чобіт, залишених босими ногами”

(З протоколу)
“Приміщення являє собою куб 5х9 метрів у діаметрі”

(З доповідної)
“Старшим оперативної групи постійно є зам. начальника, інколи використовується службово-розшукова собока”

(З акта)
“Ростарчук пояснив, що спав і не знає, був п’яним чи ні”

“Вісник Малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З’єднання борців “За справедливість””.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Передплатний індекс **08697**.
Ціна 5,04 грн. на півроку
Виявляйте, картайте, допомагайте
- ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов’язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЗКПО 22764531
Газета друкується у
ВАТ “Рівненська друкарня”
вул. Кієвська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж 1 000 Зам. №149